

Отже, ми вважаємо що допомогу неповній сім'ї необхідно надавати у рамках розв'язання більш загальних проблем соціальної політики, таких, як: 1) створення гарантованого мінімуму державної підтримки всіх сімей з дітьми; 2) створення більш широких можливостей для зайнятості жінок, у тому числі усунення дискримінації у залежності від статі при прийомі на роботу; 3) матеріальна підтримка одного з батьків після народження дитини; 4) створення робочих місць із гнучким графіком; 5) пільгове кредитування житла сім'ям з низькими доходами.

Список використаних джерел

- 1.Олифиренко Л. Я. и др. Социально-педагогическая поддержка детей группы риска / Людмила Яковлевна Олифиренко. – М. : Академия, 2002. – 256 с.
- 2.Рычкова Н. А. Деадаптированное поведение детей: Диагностика, коррекция, психопрофилактика / Н. А. Рычкова. – М. : Академия, 2010. – 232 с.
- 3.Голик А. Н. Введение в педагогическую психиатрию / А. Н. Голик. – М. : Изд-во УРАО, 2000. – 104 с.
- 4.Чорбинский С. И. Социальная работа и социальные программы США / С. И. Чорбинский. – М. : ВЛАДОС, 2002. – 119 с.

*СУПРУН Л.В., доктор наук із соціальних комунікацій,
професор, завідувач кафедри журналістики
Національного університету «Острозька академія»*

СИСТЕМА ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У СОЦІАЛЬНІЙ РОБОТІ З НАСЕЛЕННЯМ

Зміна соціально-економічної парадигми в Україні інспірує поступову якісну модернізацію ставлення до найбільш незахищених верств населення. Україна як активно переймає передовий зарубіжний досвід соціальної роботи, так і набуває власного, хай поки що небагатого. І одним з ключових моментів у роботі з цільовою аудиторією соціальних служб є інформаційно-комунікаційна забезпеченість населення необхідними новинами зі світу соціальних послуг.

Інформатизація сучасного суспільства – це глобальний соціальний процес, особливістю якого є те, що домінуючим видом діяльності у сфері соціального виробництва став збір, накопичення, обробка, зберігання, передача, використання інформації, продукованої на основі різноманітних сучасних засобів інформаційної взаємодії та

обміну [2, с. 32].

Сучасні інформаційні технології дають можливість соціальним працівникам і службам поширювати соціальну інформацію через різновекторну мережу засобів масової комунікації: газета, радіо, телебачення, Інтернет і навіть білборди, що забезпечує швидку й достовірну передачу даних найбільш незахищеним верствам населення. В епоху інформаційного суспільства домінантна роль інформатизації соціуму належить сучасним інформаційним технологіям, які мінімізують перешкоди в отриманні необхідної інформації і спрощують її сприйняття. Соціальні служби активно послуговуються такими можливостями, використовуючи в інформаційно-роз'яснювальній роботі з незахищеним сегментом населення сучасні технології: SMS-повідомлення, електронні листи, білборди, «гарячі» телефонні лінії тощо, проте не цураючись і традиційних каналів передачі інформації, скажімо, через безпосередньо консультативну діяльність чи друквані роздаткові інформаційні матеріали.

Доцільно вважати, що інформація про соціальні послуги – це нові знання про права і можливості громадянина держави, отримані аудіовізуальним шляхом щодо тих чи інших соціальних перспектив.

Нині в Україні інформатизацію суспільства про спектр соціальних послуг здійснюють безпосередньо органи місцевого самоврядування, відповідні соціальні установи та волонтерські організації, що мають статус районного, обласного або загальнодержавного підпорядкування.

Створення відповідної системи інформування населення про наявні соціальні послуги є одним із напрямків «Стратегії реформування системи надання соціальних послуг» на 2013-2016 роки та проєкту нової стратегії на період до 2022 року, розробленого Кабінетом Міністрів України. Стратегія передбачає активну участь у самому процесі одержувача послуг. Саме тому Міністерство соціальної політики ініціювало розробку нових підходів до інформування населення про соціальні послуги, пільги та компенсаційні виплати соціально незахищеним громадянам. Місцеві органи з питань соціального захисту мають організувати інформування населення таким чином, щоб кожна людина знала, коли, куди і до кого вона може звернутися в разі потреби, та була добре обізнана в основних видах й обсягах допомоги держави.

На наш погляд, загальноприйнятною є схема системи інформатизації надавачів соціальних послуг, модель якої включає п'ять основних етапів:

1) узагальнення й систематизація необхідних населенню видів і переліку соціальних послуг, джерел їхнього фінансування;

2) визначення суб'єктів надання певних соціальних послуг та орієнтовну кількість потенційних одержувачів;

3) ознайомлення працівників сфери соціальних послуг (зокрема, й шляхом підвищення рівня їхньої кваліфікації шляхом навчання у вищих навчальних закладах, де є спеціальність «Соціальна робота») про основні потреби осіб, що перебувають у складних життєвих обставинах і механізми допомоги їм;

4) широке інформування населення про надання соціальних послуг, зокрема, шляхом організації розповсюдження соціальної реклами, проведення роз'яснювальної роботи, створення друкованих листівок;

5) залучення до співпраці в інформуванні широких верств населення засобів масової комунікації, громадських та благодійних організацій, релігійних громад.

Варто сконцентрувати увагу не лише на змістовій якості інформації, але й кількості залучених комунікаційних каналів, адже йдеться про різні психофізичні характеристики одержувачів соціальної допомоги. Тут варто врахувати й той факт, що робота буде вестися не лише з різновіковою аудиторією (приміром, люди старшого віку рідко користуються Інтернетом, тому до їхніх послуг повинні бути розроблені відповідні стенди або інформаційні листівки з чітким, не переобтяженим спеціальною термінологією змістом), але й часто з особами з інвалідністю, яким легше буде отримати інформацію не безпосередньо в центрах соціального захисту, куди треба ще добратись, а через «гарячу» лінію, SMS-повідомлення чи телебачення.

Таким чином, система сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у роботі з населенням повинна включати широкий спектр комунікаційних каналів та індивідуальний підхід до людини, а змістове наповнення інформаційних ресурсів має бути точним і зрозумілим для потенційних реципієнтів.

Список використаних джерел

1. Дубич К. Реформи соціальних послуг в Україні: сучасний стан і проблеми впровадження / К. Дубич // Вісник Національної академії державного управління при Президентові України. – 2013. – № 1. – С. 211-218.

2. Рябов С. Г. Громадянське суспільство і політичне життя // Політологія / за ред. О. В. Бабкіної, В. П. Горбатенка. – К. : Академія, 2002. – 398 с.